

full DOMINICAL

ANEU MAR ENDINS

† JOSEP ÀNGEL SAIZ MENESES
Bisbe de Terrassa

La influencer de Déu

Dimarts vinent celebrarem la Festa de la Mare de Déu de Montserrat, patrona principal de Catalunya, traslladada del dia 27 per l'Octava de Pasqua i diumenge vinent celebrarem la Festa de la Mare de Déu del Roser a diferents indrets de la nostra geografia. Entrem en el mes de maig, el mes de Maria. El papa Francesc significativament ha signat l'exhortació apostòlica *Christus vivit* el passat 25 de març, solemnitat de l'Anunciació del Senyor, i ho ha fet a Loreto, al Santuari de la Santa Casa. No és un detall menor, sinó un gest carregat de simbolisme, que situa el document en la perspectiva mariana, tant en la seva dimensió juvenil com en la vocacional.

En el capítol segon d'aquesta exhortació, després de referir-se a la joventut de Jesús i a la joventut de l'Església, ens parla de Maria, la jove de Natzaret. Ella resplendeix en el cor de l'Església i «és el gran model per a una Església jove, que vol seguir Crist amb frescor i docilitat». Quan rep l'anunci de l'àngel respon amb generositat i confiança. Respon amb un sí que compromet tota la seva vida. Sense cap seguretat humana, ni cap contracte blindat; «¡Maria se la va jugar i per això és forta, per això és una *influencer*, és la *influencer* de Déu!» diu el papa Francesc. Amb l'esdeveniment de l'encarnació Déu irromp en la vida de Maria d'una manera poderosa i sorprenent. Maria accepta el pla de Déu i dona el seu consentiment amb humilitat i generositat, sense cap altra seguretat que la seva confiança en la Paraula de Déu; ella respon amb una fe absoluta, en aquest moment únic i irrepetible de la història de la humanitat.

En el moment de l'anunciació, Maria inicia un camí de fe i d'unió amb el seu Fill que mantindrà fins al final, acompanyant-lo en totes les circumstàncies, especialment en el seu dolor. La prova més dura tindrà lloc al Calvari; allà, tot i el sofriment, quan el seu cor

El papa Francesc signant l'exhortació apostòlica *Christus vivit* a Loreto (Foto: Vatican Media)

és traspasat per una espasa de dolor, es manté ferma al peu de la creu. La tragèdia de la passió i la mort, que va fer trontollar la fe dels deixebles, no va ser capaç de trencar la consistència de Maria. L'evangelista sant Joan explica com Maria estava dreta i ferma prop de la creu. Sens dubte aquest va ser el moment més difícil en la seva missió de Mare, però es va mantenir fidel, sofrint i acompanyant el sofriment del Fill. Després de la resurrecció, la primera aparició va ser sens dubte a Maria, encara que no es narra en els evangelis, i no hi ha paraules per a explicar l'alegria de l'encontre del Fill amb la Mare.

En els començaments de la vida de l'Església, els apòstols eren constants en la pregària amb Maria, la mare de Jesús, algunes dones i els seus germans (cf. *Fets* 1,14). Al cenacle, Maria hi és present i exerceix les seves funcions de mare de l'Església des

dels inicis, mantenint units de cor els apòstols, lliurant-los tots els seus records sobre la vida de Jesús, ensenyant els deixebles a viure en comunió amb Déu i en comunió fraterna. Ella és la Mare sol·lícita que presenta al Fill les necessitats dels altres fills i orienta aquests nous fills a l'encontre amb Crist i al seguiment. Així ho vivim des dels inicis de l'Església, confiant en la seva mediació i implorant el seu ajut.

Maria continua vetllant pels seus fills. Quan ens trobem en dificultats, quan tot es fa fosc, ella és llum per al camí i és font de salvació. A la seva protecció ens emparem una vegada més amb l'oració més antiga que es coneix dedicada a ella: «Sota el vostre mantell ens emparem, santa Mare de Déu; escolteu les nostres pregàries en tota necessitat i aparteu-nos sempre dels perills, Verge gloriosa i beneïda.»

ENTREVISTA

Sant Francesc, ben present

EDUARD REY

El provincial dels Caputxins de Catalunya, fra Eduard Rey, ha estat elegit president de la Unió de Religiosos de Catalunya (URC) per als propers quatre anys. Pren el relleu del P. Màxim Muñoz, que n'ha estat president els dos darrers mandats. «Si sabem ser testimonis que Déu és real, la vida religiosa té futur; reduir-se no és el mateix que desaparèixer, i l'Església no és completa sense nosaltres», afirma fra Eduard.

Com és que sant Francesc continua essent un referent per a cristians i no cristians?

Sant Francesc connecta en profunditat amb algunes inquietuds del nostre món actual. No és casual que el papa Francesc hagi titulat la seva carta sobre ecologia *Laudato si'* citant sant Francesc, ja que ell és el sant que diu germà i germana a la terra, a l'aigua, al vent i als animals. També és un sant que ens parla del diàleg entre cultures i que se l'associa al desig de pau.

Quin va ser l'impacte testimonial que li va descobrir la vocació franciscana?

La vocació va ser una experiència molt interior, molt meva, que jo vaig sentir molt de Déu. Però és evident que conèixer els frares caputxins de Sarrià —especialment en la seva vida conventual, i no sols en la seva acció pastoral— va ser un factor molt important perquè em decidís per ells. No va ser tant el testimoni d'un frare com el d'una fraternitat.

Quines són les prioritats dels caputxins catalans en el moment present?

Crec que la prioritat principal ha de ser anar a fons en l'experiència de fe i atrevir-nos a parlar de Déu. La vida religiosa no es pot entendre des d'un discurs purament ètic o de valors, perquè és absurda si no pressuposa la crida a un tipus concret de relació amb Déu. Les tres renúncies dels vots: pobresa, obediència i castedat, pretenen situar la persona en un àmbit on el sentit de la pròpia vida penja directament de Déu i sense Ell es perd. És una experiència que s'ha de fer sense *edulcorants*.

Òscar Bardají i Martí

GLOSSA

ENRIC PUIG JOFRA, SJ
Secretari general de la FECC

Mestres seguint el camí d'Emmaús

Situats en l'actual i concreta realitat social, política, econòmica, cultural, eclesial, potser convindria als educadors cristians aturar-se i reflexionar sobre el testimoni de fe i d'identitat cristiana en la missió docent, amb molt desig de servei a les persones implicades i amb molta fidelitat a Jesús i a la construcció del Regne.

En una recent trobada d'educadors, prop de tres-cents professors de religió catòlica de l'escola pública i concertada, consideraren el darrer Sínode dedicat als joves. En acabar la jornada, llegiren un manifest en el qual s'acosten a la realitat, afirmant: «Els mestres i professors de religió hem de fer de la nostra classe un nou camí d'Emmaús, de relació personal i social en què tots els alumnes se sentin acollits amb estima, valorats per allò que són, i atesos d'acord amb la seva situació personal. Els mestres i professors hem d'escoltar, estar-hi disposats i tenir-ne l'actitud. Disposats a escoltar uns joves que volen ser escoltats i, molt sovint, també acompanyats. Els joves, nois i noies, cerquen en els adults que els envoltem, potser sense saber-ho, actituds com les del Ressuscitat camí d'Emmaús, actituds que acompanyin el seu creixement en edat, saviesa i humanitat; que

donin sentit a les seves vides, a les relacions personals, a allò que els ocupa i preocupa. És missió nostra acompanyar perquè, discernint, prenguin decisions vàlides, autèntiques i responsables». «¿No és veritat que el nostre cor s'abrassava dins nostre mentre ens parlava pel camí i ens obria el sentit de les Escripures?» (Lc 24,32).

No hi podien faltar unes paraules de compromís personal: «Maldarem per apropar [...] els infants i joves a Jesús, a la seva presència real en el món, en la vida quotidiana, en les persones i les situacions [...] en els dons rebuts i en les habilitats adquirides i que són convidats a posar al servei dels altres, en especial dels que més ho necessiten. També [...] a la comunitat dels creients, l'Església, o perquè augmenti el sentit de pertinença dels que ja se'n senten membres. Disposats a compartir la fe, sense pors ni prejudicis, amb persones diverses i diferents, units tots per un Déu que és Pare. Ens comprometem, malgrat les nostres debilitats i fragilitats, a fugir de la mediocritat, a ser fidels als ensenyaments de Jesús amb molta consciència de realitat i amb molt desig de servei als alumnes». «Queda't amb nosaltres» (Lc 24, 29).

FRATERNITAT

FRA JOSEP MANUEL VALLEJO

Manual de relacions fraterne

El Sermó de la Muntanya és un magnífic manual per a la convivència. A la comunitat de Mateu devien tenir força problemes de relació, perquè l'evangeli dedica molts fragments al perdó de les ofenses i a tallar tot tipus de ressentiment. Ho diu molt clar al final del Parenostre, «si perdoneu als altres les seves faltes, el vostre Pare celestial també us perdonarà a vosaltres; però si no els les perdoneu, el vostre Pare no us perdonarà les vostres» (Mt 6, 14).

El Sermó de la Muntanya no para d'exhortar a no tenir en compte al meu germà el mal que m'ha fet; a no malparlar-ne, a no tornar-nos-hi, a no judicar... «Se us va dir: No mataràs, però jo us dic: qui insulta el seu germà està en la línia de l'homicidi» (Mt 5,22). «Estimeu els

vostres enemics», vulgueu el seu bé, pregueu per ells. Per què? Perquè és l'única forma de conivència. I els enemics no són els de fora, són els qui conviuen amb nosaltres i ens costa *aguantar-los*.

A la Creu, Jesús dona la clau per reconciliar les relacions: «Pare, perdona'ls perquè no saben el que fan» (Lc 23,34). Què diferent és dir, quan ens fan una ofensa: «No hi ha dret, mira el que m'han fet», que dir: «No saben el que fan». En el primer cas, m'indigno, i en el segon, disculpo.

El capítol 18 de sant Mateu és un discurs aplicat a les relacions fraterne: cal fer-se com un infant, considerar el pecador com una ovella perduda, perdonar setanta vegades set, no oblidar mai tot el que se'ns ha perdonat, perquè som deutors del perdó de Déu.

Lectures de la missa diària i santoral

29. □ Dilluns (lit. hores: 2a setm.) [1Jn 1,5-2,2 / Sl 102 / Mt 11,25-30]. Santa Caterina de Sena (1347-1380), vg. terciària dominica, doctora de l'Església i copatrona d'Europa. Sant Ramon (Raimundo) de Fitero, abat; sant Robert, prev. cistercenc.

30. □ Dimarts [Ac 1,12-14 / Sl 86 / Ef 1,3-6.11-12 / Lc 1,39-47]. Celebració litúrgica de la Mare de Déu de Montserrat patrona principal de Catalunya (coronada 1881, entronitzada 1947). Sant Pius V (1504-1572), papa (1566, dominicà). Sant Josep-Benet Cottolengo, prev., fund.; sants Amador, Pere i Lluís, mrs. a Còrdova; sant Indaleci, bisbe; santa Sofia, vg. i mr.

1. ■ Dimecres [Ap 12,10-12a / Sl 33 / 1Jn 5,1-5 / Jn 15,1-8]. Celebració litúrgica de Sant Jordi, soldat mr. (s. IV), nat a Lidda i mort a Capadòcia, patró de Catalunya (1456). Sant Josep, obrer. Sant Jeremies, profeta (s.VII-VI aC); sant Orenç, bisbe; sant Teodard, bisbe; sant Segimon, mr.; santa Grata, viuda; sant Aniol, sotsdiaca i mr.; sant Ricard Pampuri, rel. hospitalari.

2. □ Dijous [Ac 5,27-33 / Sl 33 / Jn 3,31-36]. Mare de Déu d'Araceli; sant Atanasi (295-373), bisbe d'Alexandria i doctor de l'Església; sant Segon, bisbe i mr.; santa Zoa, mare de família mr.

3. ■ Divendres [1Co 15,1-8 / Sl 18 / Jn 14,6-14]. Sant Felip (de Betsaida) i sant Jaume (anomenat el Menor, parent de Jesús, bisbe de Jerusalem, †62), apòstols. Trobament de la santa Creu; santa Antonina, vg. i mr.; sant Alexandre I, papa i mr.

4. □ Dissabte [Ac 6,1-7 / Sl 32 / Jn 6,16-21]. Sant Silvà, bisbe i mr.; sant Florià, mr.; sant Gotard, bisbe; sant Pelegrí Laziosi, rel. servita; sant Josep Maria Rubio, prev.

5. □ † Diumenge vinent, III de Pasqua (lit. hores: 3a setm.) [Ac 5,27b-32.40b-41 / Sl 29 / Ap 5, 11-14 / Jn 21,1-19 (o bé: 21,1-14)]. Sant Àngel de Sicília, prev. carmelità; sant Amador, prev. i mr.; sant Martí de Finojosa, bisbe; santa Irene, verge i màrtir (304), a Tessalònica.

Intencions del Sant Pare per al mes de maig

Perquè, mitjançant el compromís dels seus membres, l'Església a l'Àfrica sigui ferment d'unitat entre els pobles i signe d'esperança per a aquest continent.

DIUMENGE II DE PASQUA O DE LA DIVINA MISERICÒRDIA

COMENTARI

Lectura dels Fets dels Apòstols

(Ac 5,12-16)

Els apòstols obraven molts miracles i prodigis entre el poble. Tots es reunien unànimement en el pòrtic de Salomó. Ningú dels altres no gosava anar amb ells, encara que el poble en feia grans elogis. Cada vegada se'ls afegien més homes i dones que es convertien a la fe en el Senyor. Fins pels carrers la gent treia els malalts i els deixava allà amb lliures perquè, quan Pere arribava, almenys la seva ombra en toqués algun. També acudia molta gent de les poblacions veïnes de Jerusalem portant malalts i persones molestades per esperits malignes, i tots recobraven la salut.

Salm responsorial (117)

R. *Enaltiu el Senyor: Que n'és de bo, perdura eternament el seu amor.*

Enaltiu el Senyor: Que n'és de bo, / perdura eternament el seu amor. / Que respongui la casa d'Israel: / perdura eternament el seu amor. R.

Que respongui la casa d'Aaron: / perdura eternament el seu amor. / Que responguin els qui veneren el Senyor: / perdura eternament el seu amor. R.

La pedra que rebutjaven els constructors / ara corona l'edifici. / És el Senyor qui ho ha fet, / i els nostres ulls se'n meravellen. / Avui és el dia en què ha obrat el Senyor, / alegrem-nos i celebrem-lo. R.

Ah, Senyor, doneu-nos la victòria! / Ah, Senyor, feu que prosperem! / Beneït el qui ve en nom del Senyor. / Us beneïm des de la casa del Senyor. / El Senyor és Déu. Que ell ens il·lumini. R.

Lectura de l'Apocalipsi de sant Joan (Ap 1,9-11a.12-13.17-19)

Jo Joan, germà vostre, que junt amb vosaltres compartixo en Jesús les penes, la paciència i la reialesa, vaig ser deportat a l'illa de Patmos per haver predicat la paraula de Déu i haver donat testimoni de Jesús. El dia del Senyor l'Esperit s'apoderà de mi, i vaig sentir darrera meu un gran crit, com un toc de corn, que deia: «Escriu en uns fulls això que veus i envia-ho a les set comunitats». Vaig girar-me per veure de qui venia la veu que em parlava, i vaig veure set lampadaris d'or, i enmig dels lampadaris algú que semblava un fill d'home, vestit amb una túnica llarga fins als peus i cenyit a l'alçada del pit amb un cenyidor d'or.

En veure'l vaig caure com mort als seus peus. Ell posà sobre meu la mà dreta i em digué: «No tinguis por. Jo soc el primer i el darrer. Soc el qui viu: Jo que era mort, ara visc per sempre més i tinc les claus de la mort i del seu reialme. Escriu, doncs, tot el que vegis, la situació present i la que vindrà després.»

✠ Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 20,19-31)

El vespre d'aquell mateix diumenge, els deixebles eren a casa amb les portes tancades per por dels jueus. Jesús entrà, es posà al mig i els digué: «Pau a vosaltres». Després els ensenyà les mans i el costat. Els deixebles s'alegraren de veure el Senyor. Ell els tornà a dir: «Pau a vosaltres. Com el Pare m'ha enviat a mi, també jo us envio a vosaltres». Llavors alenà damunt d'ells i els digué: «Rebeu l'Esperit Sant. A tots aquells a qui perdonareu els pecats, els quedaran perdonats, però mentre no els perdonareu, quedaran sense perdó.»

Quan vingué Jesús, Tomàs, el Bessó, un dels dotze, no era allà amb els altres. Ells li digueren: «Hem vist el Senyor». Ell els contestà: «Si no li veig a les mans la marca dels claus, si no li fico el dit dins la ferida dels claus, i la mà dins el costat, no m'ho creuré pas.»

Vuit dies més tard els deixebles eren a casa altra vegada i Tomàs també hi era. Estant tancades les portes, Jesús entrà, es posà al mig i els digué: «Pau a vosaltres». Després digué a Tomàs: «Porta el dit aquí i mira'm les mans; porta la mà i posa-me-la dins el costat. No siguis tan incrèdul. Sigues creient». Tomàs li respongué: «Senyor meu i Déu meu!» Jesús li diu: «¿Perquè m'has vist has cregut? Felïços els qui creuran sense haver vist.»

Jesús va fer en presència dels deixebles molts altres miracles que no trobareu escrits en aquest llibre. Els que heu llegit aquí han estat escrits perquè cregueu que Jesús és el Messies, el Fill de Déu, i, havent cregut, tingueu vida en el seu nom.

Lectura del libro de los Hechos de los Apóstoles

(Hch 5,12-16)

Por mano de los apóstoles se realizaban muchos signos y prodigios en medio del pueblo. Todos se reunían con un mismo espíritu en el pórtico de Salomón; los demás no se atrevían a juntarseles, aunque la gente se hacía lenguas de ellos; más aún, crecía el número de los creyentes, una multitud tanto de hombres como de mujeres, que se adherían al Señor. La gente sacaba los enfermos a las plazas, y los ponía en catres y camillas, para que, al pasar Pedro, su sombra, por lo menos, cayera sobre alguno. Acudía incluso mucha gente de las ciudades cercanas a Jerusalén, llevando a enfermos y poseídos de espíritu inmundo, y todos eran curados.

Salmo responsorial (117)

R. *Dad gracias al Señor porque es bueno, porque es eterna su misericordia.*

Diga la casa de Israel: / eterna es su misericordia. / Diga la casa de Aarón: / eterna es su misericordia. / Digan los que temen al Señor: / eterna es su misericordia. R.

La piedra que desecharon los arquitectos / es ahora la piedra angular. / Es el Señor quien lo ha hecho, / ha sido un milagro patente. / Éste es el día que hizo el Señor: / sea nuestra alegría y nuestro gozo. R.

Señor, danos la salvación; / Señor, danos prosperidad. / Bendito el que viene en nombre del Señor, / os bendecimos desde la casa del Señor. / El Señor es Dios, él nos ilumina. R.

Lectura del libro del Apocalipsis (Ap 1,9-11a.12-13.17-19)

Yo, Juan, vuestro hermano y compañero en la tribulación, en el reino y en la perseverancia en Jesús, estaba desterrado en la isla llamada Patmos a causa de la palabra de Dios y del testimonio de Jesús.

El día del Señor fui arrebatado en espíritu y escuché detrás de mí una voz potente como de trompeta que decía: «Lo que estás viendo, escríbelo en un libro y envíalo a las siete Iglesias». Me volví para ver la voz que hablaba conmigo, y, vuelto, vi siete candelabros de oro, y en medio de los candelabros como un Hijo de hombre, vestido de una túnica talar, y ceñido el pecho con un cinturón de oro. Cuando lo vi, caí a sus pies como muerto. Pero él puso su mano derecha sobre mí, diciéndome: «No temas; yo soy el Primero y el Último, el Viviente; estuve muerto, pero ya ves: vivo por los siglos de los siglos, y tengo las llaves de la muerte y del abismo. Escribe, pues, lo que estás viendo: lo que es y lo que ha de suceder después de esto.»

✠ Lectura del santo Evangelio según san Juan (Jn 20,19-31)

Al anocheecer de aquel día, el primero de la semana, estaban los discípulos en una casa, con las puertas cerradas por miedo a los judíos. Y en esto entró Jesús, se puso en medio y les dijo: «Paz a vosotros». Y, diciendo esto, les enseñó las manos y el costado. Y los discípulos se llenaron de alegría al ver al Señor. Jesús repitió: «Paz a vosotros. Como el Padre me ha enviado, así también os envío yo». Y, dicho esto, sopló sobre ellos y les dijo: «Recibid el Espíritu Santo; a quienes les perdonéis los pecados, les quedan perdonados; a quienes se los retengáis, les quedan retenidos.»

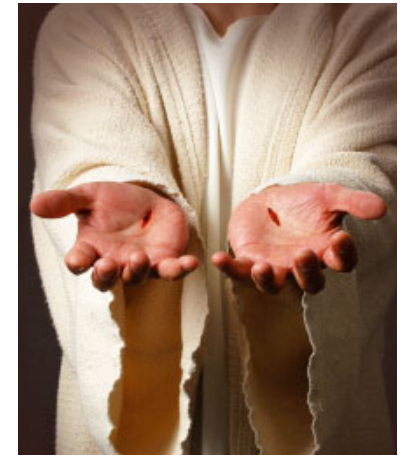
Tomàs, uno de los Doce, llamado el Mellizo, no estaba con ellos cuando vino Jesús. Y los otros discípulos le decían: «Hemos visto al Señor». Pero él les contestó: «Si no veo en sus manos la señal de los clavos, si no meto el dedo en el agujero de los clavos y no meto la mano en su costado, no lo creo.»

A los ocho días, estaban otra vez dentro los discípulos y Tomàs con ellos. Llegó Jesús, estando cerradas las puertas, se puso en medio y dijo: «Paz a vosotros». Luego dijo a Tomàs: «Trae tu dedo, aquí tienes mis manos; trae tu mano y métele en mi costado; y no seas incrédulo, sino creyente». Contestó Tomàs: «¡Señor mío y Dios mío!». Jesús le dijo: «¿Porque me has visto has creído? Bienaventurados los que crean sin haber visto.»

Muchos otros signos, que no están escritos en este libro, hizo Jesús a la vista de los discípulos. Estos han sido escritos para que creáis que Jesús es el Mesías, el Hijo de Dios, y para que, creyendo, tengáis vida en su nombre.

Shlâmâ lâkh! (Pax vobis!)

MN. MARCOS ACEITUNO DONOSO

Hem entrat de ple en la cinquantena pasqual, i el quart evangelista ens continua acompanyant en el nostre itinerari de preparació per rebre sacramentalment l'Esperit Sant com a do del Pare i del Fill.

Una de les expressions més típiques de Jesús és la salutació: «La pau amb vosaltres». Una salutació humana, perquè és signe de bona educació, i divina, perquè atorga allò que diu: la cancel·lació dels deutes. Pasqua, doncs, ens recorda aquesta doble condició de Crist: divina i humana. Crist és Déu, amb el Pare i l'Esperit Sant; Crist és home, prenent la nostra condició de la sempre Verge Maria. I tot el que toca l'essencial del nostre Credo sobre Jesucrist sempre té aquesta doble vessant. La pau amb nosaltres és el que Crist ens desitja en la persona dels Apòstols, reunits al Cenacle de Jerusalem, porucs perquè no saben què els esdevindrà a partir de la crucifixió de Jesús, el seu Mestre. Ha de venir el mateix Jesucrist, Senyor nostre, i comunicar-los l'amistat contínua amb l'Esperit Sant, que els atorga boca i saviesa (Lc 21, 15) per proclamar que el Regne de Déu s'ha fet realitat en Crist, Senyor.

Nosaltres, doncs, descendents espirituals de l'Església apostòlica, ens col·loquem en el lloc espiritual dels primers deixebles del Senyor; necessitem de la presència consoladora i comunicadora de vida de Crist i de l'Esperit Sant. Ara bé, on la trobarem? On l'experimentarem realment? En el sí de l'Ekklesia de Déu, més enllà de consideracions naturals o parcials, ressona avui el Missatge Pasqual de la bondat del Pare revelada en les nafres guarides de Crist; allí podrem participar dels sacraments que donen la Vida; allí és on podrem allargar suau i poderosa l'acció apostòlica que el nostre món necessita.

VIDA DIOCESANA

Activitats del Sr. Bisbe

Diumenge 28, a les 18 h. Presideix la celebració de l'Eucaristia a l'Aplec Pasqual de l'Arxiprestat Sabadell Centre i Sud, a la parròquia de Sant Felu.

Dilluns 29, a les 11 h. Formació de preveres joves.

Dimarts 30, a les 10 h. Reunió de rectors i formadors de Seminari de Catalunya, a Barcelona. / **A les 12 h.** reunió de Delegats de Pastoral Vocacional de Catalunya, a Barcelona.

Dijous 2 i divendres 3 de maig. Reunió de Bisbes de la Tarraconense a Loreto (Tarragona).

Dissabte 4, a les 11 h. Missa en la trobada de l'Associació de Viudes de Catalunya, a la parròquia de Sant Pere d'Octavià (Sant Cugat del Vallès). / **A les 20 h.** confirmacions a la parròquia de Sant Vicenç de Mollet.

Diumenge 5, a les 12 h. Missa de festa patronal (Roser de Maig) a la parròquia de la Mare de Déu del Roser de Cerdanyola.

Notícies

XIII Jornada interdiocesana de professors de religió catòlica a Sabadell. El dissabte 6 d'abril, la Diòcesi de Terrassa ha acollit a l'Escola Sagrada Família de la ciutat de Sabadell la XIII Jornada interdiocesana del professorat de religió catòlica de Catalunya. Presidí l'acte, Mons. Josep Àngel Saiz Meneses, Bisbe de Terrassa, i estigué acompanyat per Mons. Jaume Pujol, Arquebisbe de Tarragona i encarregat d'Ensenyament a la Tarraconense. El Pare Koldo Gutiérrez, SDB, presentà una ponència sobre el pasat Sínode de Joves. Participaren en la jornada més de 200 professors. Mons. Saiz Meneses presidí l'Eucaristia a la parròquia de Sant Felu de Sabadell.

Cloenda de la Visita Pastoral a l'Arxiprestat de Sant Cugat. El diumenge 7 d'abril, a les 20.30 h, Mons. Jo-

sep Àngel Saiz Meneses presidí la celebració de l'Eucaristia a la parròquia de Sant Pere d'Octavià de Sant Cugat del Vallès en la cloenda de la Visita Pastoral a l'Arxiprestat de Sant Cugat. Concelebraren els preveres de l'arxiprestat i els fidels de les sis parròquies de l'arxiprestat ompliren el temple.

Agenda

Romiatge pasqual dels Malalts. El dissabte 4 de maig tindrà lloc el Romiatge pasqual dels Malalts al Santuari diocesà de la Mare de Déu de la Salut (Sabadell). Programa: de 10 a 11 h, arribada; 11 h, celebració de l'Eucaristia presidida pel bisbe Salvador Cristau i veneració de la Mare de Déu; dinar de pícnic; de 15 a 16 h, havaneres.

V Pelegrinatge diocesà de joves. Entre els dies 22 i 28 de juliol, el Sr. Bis-

be presidirà el V Pelegrinatge diocesà de joves organitzat per la Delegació Episcopal de Pastoral de joventut. Enguany, el recorregut serà de Finisterre a Santiago de Compostel·la. Dia 22, de Terrassa a Finisterre; dia 23, de Finisterre a Cee (16 km) dia 24, de Cee a Oliveroa (22 km); dia 25, Oliveroa; dia 26, d'Oliveroa a Negreira (32 km); dia 27, de Negreira a Santiago; dia 28, de Santiago a Terrassa. Cada dia hi haurà diverses activitats: caminar, catequesi, Eucaristia, etc.

Pelegrinatge diocesà a Assís i Bolònia. Del 19 al 22 de setembre. Seguint les petjades de Sant Francesc d'Assís i Sant Domènec de Guzman. Dia 19, de Terrassa a Florència; dia 20, Assís; dia 21, Florència; dia 22, Bolònia. Retorn a Terrassa. Per a inscripcions: www.bisbatdeterrassa.org

En la pau de Crist

Gmà. Antoni Isern i Rodés, sj. Morí el 5 d'abril al Centre Borja (Sant Cugat del Vallès). Tenia 94 anys d'edat i 75 de vida religiosa.

REMAD MAR ADENTRO

† JOSEP ÀNGEL SAIZ MENESES
Obispo de Terrassa

La influencer de Dios

El próximo miércoles celebraremos la Fiesta de la Mare de Déu de Montserrat, patrona principal de Catalunya, trasladada del día 27 con motivo de la Octava de Pascua, y el próximo domingo celebraremos la Fiesta de la Mare de Déu del Roser en distintos lugares de nuestra geografía. Llegamos al mes de mayo, el mes de María. Es significativo que la reciente exhortación apostólica *Christus vivit* fuera firmada por el papa Francisco el pasado 25 de marzo, la solemnidad de la Anunciación del Señor, en Loreto, junto al Santuario de la Santa Casa. No se trata de un detalle menor, sino de un gesto cargado de simbolismo, que sitúa el documento en la perspectiva mariana, tanto en su dimensión juvenil como en la vocacional.

En el capítulo segundo de esta exhortación, después de referirse a la juventud de Jesús y a la juventud de la Iglesia, nos habla de María, la joven de Nazaret. Ella resplan-

dece en el corazón de la Iglesia y «es el gran modelo para una Iglesia joven, que quiere seguir a Cristo con frescura y docilidad». Cuando recibe el anuncio del ángel responde con generosidad y confianza. Responde con un sí que compromete toda su vida. Sin seguridades humanas, ni contratos blindados, «¡María se la jugó y por eso es fuerte, por eso es una influencer, es la influencer de Dios!», dice el papa Francisco. El acontecimiento de la encarnación constituye una irrupción poderosa e inimaginable de Dios en la vida de María, que acepta el plan de Dios y da su consentimiento humilde y generoso, sin otra seguridad que su confianza en la Palabra de Dios; responde con una fe absoluta, en este instante único e irrepetible de la historia de la humanidad.

En el momento de la anunciación, inicia un camino de fe y de unión con su Hijo que mantendrá hasta el final, acompañándolo en todas las

circunstancias, especialmente en su dolor. La prueba más dura tendrá lugar en el Calvario; allí, a pesar del sufrimiento, cuando su corazón es traspasado por una espada de dolor, permanece firme al pie de la cruz. La tragedia de la pasión y muerte, que hizo tambalear la fe de los discípulos, no fue capaz de quebrar la consistencia de María. El evangelista san Juan relata como estaba de pie junto a la cruz, firme. Sin duda fue éste el momento más difícil en su misión de Madre, pero se mantuvo fiel, sufriendo y acompañando el sufrimiento del Hijo. Una vez resucitado, la primera aparición fue sin duda a María, aunque no aparece narrada en los evangelios, y no hay palabras para explicar la alegría del encuentro del Hijo con la Madre.

En los primeros pasos de la vida de la Iglesia, los apóstoles perseveraban unánimes en la oración junto con María, la madre de Jesús, al-

gunas mujeres y sus hermanos (cf. *Hechos 1,14*). En el cenáculo se halla presente y ejerce sus funciones de madre de la Iglesia desde el principio, manteniendo unánimes a los apóstoles, entregándoles todos sus recuerdos sobre la vida de Jesús, enseñando a los discípulos a vivir en comunión con Dios y en comunión fraterna. Ella es la Madre solícita que presenta al Hijo las necesidades de los otros hijos y orienta a estos hijos nuevos al encuentro con Cristo y al seguimiento. Así lo vivimos desde los inicios de la Iglesia, confiando en su mediación y acudiendo a ella en la oración.

María sigue velando por sus hijos. Cuando llegan las dificultades, cuando todo se oscurece, es luz para el caminar y fuente de salvación. A su protección nos acogemos una vez más con la oración más antigua que se conoce dedicada a ella: «Bajo tu amparo nos acogemos, santa Madre de Dios; no desoigas la oración de tus hijos necesitados, antes bien, líbranos siempre de todo peligro, oh Virgen gloriosa y bendita.»